

avant...!

preveiem que l'assemblea
de burgos, contra
catalunya, serà presidida
per l'ànima de felip v

bella actitud

Les interessantíssimes i molt fermes manifestacions que darrerament ha fet l'il·lustre President de la Generalitat de Catalunya, senyor Francesc Macià, ens han suggerit a portar en aquestes planes, una vegada més, l'elogi sincer, acompanyat germanivolament del merescudíssim respecte que sentim – i ens plau de debó sentir-lo – pel nostre Cavaller de l'ideal.

Hom diria que per aquest home septuagenari no passen els dies ni els anys. La seva fe, santa fe patriòtica, en veure realitzades les seves nobles aspiracions d'alliberament de Catalunya, d'una Catalunya ben lliure on imperi una veritable justícia social, no tan sols ha minvat sinó que encara ha anat agafant-li més increment per tal de fer més immediat l'adveniment d'una veritable tranquil·litat dels esperits, gràcies a la confiança que el poble català ha disposat en el seu veritable cabdill.

Es per això – repelim-ho – que ens sentim, més que mai, optimistes referent al problema de la llibertat de Catalunya.

Ben clar ho ha dit Francesc Macià, – perquè hi pugui haver encara algú mal intencionat que ens vulgui fer creure en claudicacions –, quan és dirigia a les multituds, àvides dels entusiasmes i càlids parlaments de Macià, d'aquells pobles de la comarca de Bages, per a expressar-se en aquests termes tan vibrants i radiant d'emoció patriòtica:

«No sento cap mena d'odi ni de rancúnia envers els que intenten barrar-me el pas. Ells fan tasca negativa i jo construeixo. Jo vull fer de Catalunya un poble que admirí per la seva grandesa espiritual; ells fent cor als nostres tradicionals enemics, sembla que vulguin anorrear-la.

«Hi ha alguns partits que es diuen catalanistes, però dubto que estimin la nostra Pàtria; si l'estimessin, no haurien fet el que han fet. No els he vist mai, a aquesta gent, ni a l'exili, ni a Prats de Molló ni tampoc els vaig veure quan l'Esquerra Republicana de Catalunya va proclamar la

República a Barcelona, – Jo no voldria que hi haguessin les lluites que actualment sembla que s'inicien entre els catalans. Però si volen lluita, l'acceptaré, i seguiré endavant, passi el que passi. Macià no es quedarà enrera. Macià es jugarà el cap una i mil vegades més pels seus ideals i perquè Catalunya aconsegueixi les seves llibertats».

Quan a l'Estatut, – digué també el senyor Macià – si no fos concedit, ell, com a President de la Generalitat, i com a Francesc Macià, l'implantaria i Catalunya tindria les llibertats que mereix i que vol.

I bé, mentre el nostre President va fent franques afirmacions al seu noble i viu ideari, ixen, sobtadament, a l'ensem, uns individus que es creuen tenir la representació màxima d'Estat Català, i gosen atacar impietósament la persona d'idealitat sense màcula, d'insuperable equanimitat de Francesc Macià i s'atreveixen a demanar, en una assemblea llur, la dimissió del venerable cabdill per creure'l mancat d'austeritat política.

Cal que pensin, aquests elements, que l'actitud enèrgica i, indubtablement, digníssima del President de Catalunya no és mereixedora de blasmes, ni dures crítiques, ans al contrari: cal que la confiança que li ha atorgat el poble català no minvi i sigui penyora de les més freturoses esperances.

Bella actitud, doncs, la de Francesc Macià, al qual dediquem les més humils, però ben fervoroses lloances.

Amor als homes, honradesa política, abnegació patriòtica i vigoria per a la lluita. Heus-ací unes belles qualitats del nostre President, les quals podrien aplegar-se en un sol mot: Lleialtat.

ROC CLAR

Que tants pascalinis i tantes pascalianes. Atacar els febles és propi de covards.

Endevineu qui us ha tocat!

la repressió anglesa a la índia, s'agreuja

El nou virrei de la Índia, lord Willigdon, està prenent mesures d'una extraordinària duresa per tal d'ofegar les agitacions que s'estan registrant a Bengala i a altres províncies de la Índia.

Ben segur que s'haurà adonat que el fracàs de la conferència de la Taula Rodona portaria com a conseqüència el redoblament de l'agitació per part dels nadius. Els indis van veient clarament que no poden restar per sempre sota l'esclavatge insolent dels anglesos; els més moderats, com era Gandhi, que havien cregut trobar la solució a la Taula Rodona, ja s'han desenganyat del tot. La gravetat del cas està en què els conservadors de la Gran Bretanya, que són els amos de la Índia, consideren, més que mai, que la puixança de l'Imperi està lligada amb la subjecció d'aquesta gran península asiàtica.

Per consegüent el virrei ha posat en vigor unes ordenances que organitzen un veritable terrorisme governamental i una arbitrarietat sense precedents històrics. La pena de mort està prevista en cada cas. Hom s'ha cregut que havia retornat l'època de la gran insurrecció del 1875. Els empresonaments en massa són practicats sense més ni més. El fet de què un ciutadà és traslladit d'una població a l'altra esdevé un delictes. Un dels caps del governament nacional, Nehru, ha estat empresonat per un fútil pretext, i aquesta detenció ha provocat una profunda agitació. La policia ha rebut les ordres més serioses, i per tot arreu es veuen caure indígenes sota l'envestida cruel de la policia.

Aquest és el règim que el gabinet Mac Donald-Neville-Chamberlain-Baldwin ha reservat a la Índia. Els indis poden comprendre mentrestant que l'Anglaterra conservadora refusarà tot intent d'atenuació de llur subjecció.

M.